Sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni, devrim yoluyla kurmak için ileri! ★

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!

İşçi sınıfının hegemonyası altında tüm demokratik güçlerin eylem birliği

AVRUPA'DA 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

Yıl:4, Sayı:65, 26 Mart 1977

DEVRİMCİ DURUMUN BÜTÜN OLANAKLARIYLA

MC YIKILMALIDIR!

Yurtta seçimler yaklaştıkça faşist tırmanışcıların saldırıları alabildiğine yoğunlaşıyor. Faşistlerin, MİT'in elbirliğiyle ilericileri, komünistleri kurşunlama kampanyası giderek yoğunlaşıyor. Komünistlere, TKP'ye, CHP'ye, partili partisiz tüm yurtseverlere yapılan saldırıların, provokasyonların ardı arkası kesilmiyor.

Terör belirgin bir biçimde CHP'lilere de yönelmiştir: 18 mart günü CHP Gaziantep Gençlik Kolu yöneticisi Enver Kurt otobüs durağında beklerken yoldan geçen bir otobüsten açılan yaylım ateşiyle öldürüldü. Serik'te CHP'lilere ait 24 ev ve iş yeri tahrip edildi, CHP ilçe merkezine saldırıldı. Antalya'da CHP'lilerin kahvesine bomba atıldı.

Öte yandan devlet mekanizması içten faşistleştirme çabaları TRT üzerinde yoğunlaştı. TRT'nin başına çöreklenen Karataş, "yakında geniş çaplı atamalar" yapılacağını açıkladı. Karataş'ın görevden aldığı spiker Sacit Onan şimdiye kadar işten atılan 107 TRT emekçisi geri alınıncaya kadar 21 martta açlık grevine başlandı. TRT Genel Müdürlüğünde çalışan 800 görevli de öğle yemeğini boykot ederek grevi desteklediler. Yeni Haber-İş, TMMOB, TÜM-DER, TÜTED ve Parlamento Muhabirleri Derneği ortak bir basın toplantısı yaparak Karataş'ın görevden alınmasını istediler.

Görüldüğü gibi faşizm özlemcileri bir koldan sistemli olarak sindirme politikasını uygularken, bir koldan da devlet mekanizmasını faşistleştirme yolunda yürüyorlar. Şili tipi bir faşist cunta için ortam hazırlamaya çalışıyorlar. Daha seçimlere 7 ay olmasına rağmen giderek şiddetlenen saldırılar, faşizme çanak tutan bu hükümetle seçimlere gidilemiyeceğini gösteriyor. MC partileri, demokratik ortamda yapılacak bir genel seçimin kendilerine bir daha iktidar yüzü göstermeyeceğini iyi biliyor.

Tekelci burjuvazinin telâşı bundandır. Tekelci burjuvazi, bunun için seçimlere kadar faşizmi tezgâhlamak için çırpınıyor.

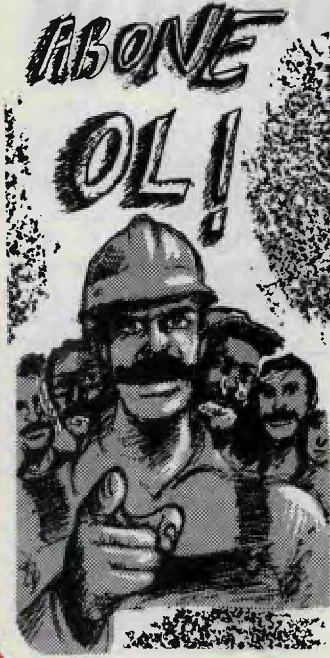
Tekelci burjuvazinin, faşizm özlemlerinin yolunu kesmek için, devrimci durumun bütün olanaklarından, yığınsal eylemlerden her türlü savaş biçimlerinden yararlanarak, demokratik güçlerden kurulu bir seçim hükümetini iş başına getirmek günümüzün sorunudur. İşçi sınıfının hegemonyası altında tüm demokratik güçlerin eylem birliğiyle anti-faşist savaşı sosyalizme açılan demokratik düzeni devrim yoluyla kurma savaşını bağlamak zorunludur.

İşçinin Sesi'nin 64. sayısı tiraj rekoru kırdı

İşçinin Sesi'nin "TKP Konferansı Özel Sayısı", gazetemizin tirajında büyük bir artışla rekor kırdı. 10.000 adet basılan "Özel Sayı"ya sürekli istekler geliyor. Birçok ilerici örgüt ve kişi gazetemize başvurarak, kendilerine gönderilen sayının arttırılmasını, ek paketler gönderilmesini istediler. Kendilerine gelen gazete sayısını arttırmak isteyen örgütler en kısa zamanda gazetemize başvurmalıdırlar.

İşçinin Sesi "TKP Konferansı Özel Sayısı'na bu denli ilgi gösterilmesi, TKP'nin gittikçe artan etkinliğinin, saygınlığının bir yansımasıdır.

İŞÇİNİN SESİ'ne

Ülkemizdeki sınıf savaşı biteviye sertleşiyor. İşçi sınıfı barikatlarda çarpışıyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. Bu ortamın bizlere yüklediği özel görevleri karşılamak gerek.

İşçinin Sesi de devrimci hareketin bir parçası olarak gelişmek atılım yapmak zorundadır. İşçinin Sesi gittikçe daha çok okuyucuya ulaşmalıdır.

İşçinin Sesi İngiltere'deki devrimcilerin kısıtlı olanaklarıyla kuruldu, gelişti. Çapı İngiltere'yi çoktan aştı. Tüm Türkiye devrimcilerinin malı oldu. İşçinin Sesi'ni yükseltmek hepimizin görevidir. İşçinin Sesi'ne aboneler bularak onu daha da yığınsallaştırmak görevi hepimizindir.

İTİB'e ve gazetemize yapılan baskılar boşa çıkarılacaktır

İngiltere'de ekonomik kriz derinleşiyor. Bu durum karşısında burjuvazi, tekeller kendi çıkarlarını korumak için faşizme yönelmek istiyorlar. Irkçılığı körüklüyorlar. Krizin yabancı işçilerden doğduğu masalını yayıyorlar. Yabancı işçilere son bir kaç aydır artan baskıların nedeni budur.

6 mart pazar günü kaçak işçileri araştırmak bahanesiyle polis, İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'ne de saldırdı. O sırada örgütte bulunan ve kalış izni olmayan işçileri nezarete aldı. İTİB, derhal harekete geçti. Hemen o akşam polise düşen arkadaşları kurtarma komiteleri kuruldu. Zamanın çok kısa olamasına rağmen tutuklananların hemen hepsi kefaletle serbest bıraktırıldı.

TRT'nin provokasyonu

Geçtiğimiz hafta Türkiye'nin Sesi radyosu polisin Ankara'da İŞÇİNİN SESİ'ni okuyan iki yurttaşımızı açıkladı. TRT'nin haberine göre polis, iki yurttaşımızı Türkiye Komünist Partisi'nin resmi yayın organı olan İŞÇİNİN SESİ'ni evlerinde bulundurmak suçundan (!) tutuklanmış. Öte yandan, 18 mart 1977 günlemeli Milliyet gazetesinde, ise tutuklananların TKP üyesi olduğu ileri sürülüyor.

Bu olay devrimci çevrelerde geniş yankılar uyandırdı. Günün konusu oldu. "Bizim Radyo" konuya ilişkin yayınında bunun devrimci basına yapılan bir provokasyon denemesi olduğunu belirtti. TKP'nin merkez yayın organının ATILIM gazetesi olduğunu yineledi.

Raslantı değildir

Bugün İngiltere'deki ilericiler polisin, konsolosluğun, faşistlerin ve maocuların çok yönlü saldırıları ve kışkırtmalarıyla yüz yüzedir. Burjuvazinin İngiltere ve Türkiye'de İŞÇİNİN SESİ'ne saldırılarını arttırması bir raslantı değildir. Bu devrimci sesin ülkenin giderek daha çok yerinde ve daha gür biçimde duyulması elbette ki burjuvazinin yüreğini oynatıyor. Burjuvazi oldum olası devrimci ideolojinin en arı biçimde savunulduğu yayın organlarına, örgütlere var gücüyle saldırmıştır. Provokasyonların nedeni budur.

Burjuvazi İŞÇİNİN SESİ'ni okumanın suç olduğunu ileri sürüyor. Biz, yayıncılar ve okuyucular olarak, böylesi bir "suç"u tanımıyoruz. İŞÇİNİN SESİ'ni yayımlamak ve okumak için burjuvaziden "izin" almadık, almayacağız. Her türlü saldırılara, baskılara karşı göğüs gerip sınıfsal ideolojimizin, gazetemizin, örgütümüzün burjuvaziden bağımsızlığını koruyacağız.

Demokratik güçlerin birliği yolunda

BÜYÜK İŞÇİ KURULTAYI

26-27 şubatta F.Almanya'nın Düsseldorf kentinde toplanan Büyük İşçi Kurultayı'nın iki gün süren başarılı çalışmaları sonunda, Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF) kuruldu.

Kurultaya Batı Avrupa'nın her köşesinden 1300 yurtdaşımız katıldı. Bunların 545'i, 119 derneği temsil eden Kurultay delegeleriydi.

Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsünün açış konuşmasından sonra CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in mesajı okundu. Daha sonra CHP senatörü ve Merkez Yönetim Kurulu üyesi Uğur Alacakaptan, DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca, Dünya Sendikalar Federasyonu temsilcisi Karlheinz Bleich kurultayı selâmlama mesajlarını okudular.

Alman Komünist Partisi Başkanı Herbert Mies'in yazılı mesajı okunduktan sonra program tasarısının tartışılmasına geçildi.

İkinci gün, tüm delegelerin gereği üzerinde birleştikleri yeni üst örgütün kurulmasına ilişkin tartışmalar yapıldı. Son şekli verilen program tüm delegelerin oybirliğiyle kabul edildi.

FİDEF sadece F.Almanya ve Batı Berlin'i içine aldığından, buraların dışından gelen örgüt delegeleri FİDEF'in tüzüğünün oylamasına katılmadılar. Kurultayı gözlemci olarak izlediler. Tüzük oylamasında F.Almanya ve Batı Berlin'den gelen 60 örgütü temsil eden 264 delege olumlu oy kullandı. Bazı örgütler de FİDEF'i desteklediklerini ve resmi kuruluş işlemlerini tamamlayınca katılmak için başvuracaklarını bildirdiler.

Kurultay'da TBÖK temsilcisi DİSK Dayanışma Fonu için açılan kampanyanın ikinci bölümünde toplanan 15 bin marklık bir çeki DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca'ya verdi. Bunun üzerine bir konuşma yapan Mehmet Karaca Demokratik Alman Cumhuriyeti Sendikalar Birliği'nin (FDGB) Muradiye depremine ulaştırılmak üzere DİSK'e 3 milyon mark verdiğini açıkladı. Bu, işçilerimizin çoşkunca enternasyonal dayanışma gösterilerine yol açtı. Mehmet Karaca'nın konuşması ve DİSK'ten her söz edilişinde işçilerimiz coşkun dayanışma gösterilerinde bulundular. Yurtta ve yurtdışında işçilerimizi DİSK'in temsil etmesini istediler.

Büyük İşçi Kurultayı F.Almanya ve Batı Berlin'deki demokratik güçlerin birliği yolunda önemli bir adım oldu.

İşçi sınıfının birliği ancak Marksizm-Leninizm temelinde yükselir

Emine Engin

Türkiye'de devrimci durum olgunlaşıyor. Devrimin nesnel koşulları var. Sınıf savaşımı yüksek boyutlarda. Ne var ki devrimin zaferi için bu yeterli değil. Öznel koşulların da tamamlanması gerekiyor. İşte TKP'nin Konya'da yapılan Konferans'ı, öznel koşulların bu tamamlanma sürecinde tarihsel bir dönemeç, bir ivme noktasıdır.

TKP'nin Konferans'ı işçi sınıfının örgütlenmesinde yeni bir aşama açtı. Öncü müfreze bu Konferansla genel kurmaylığını belgeledi. Bir yandan, Konferans'ın kendisi öznel koşulların bugünkü gelişme düzeyinin bir ölçütü, bir göstergesi oldu. Öte yandan, Konferans, öznel koşulların gelişme sürecini hızlandırdı, daha da hızlandıracak.

İşçi sınıfının birliği, ulusal demokratik cephe ve cephede işçi sınıfının yeri gibi sorunlar oportünizmin delikleridir. Bu gibi delikler, kesin Leninci bir tutumla tıkanmazsa oportünizm bacayı sarar, partiyi likidasyona götürür. TKP'nin de yakın geçmişte böyle acı bir deneyim geçirdiğini Genel Sekreter İ. Bilen'in Konferans raporundan öğreniyoruz.

TKP'nin Sesi radyosundan dizi dizi dinlediğimiz Raporda, söz konusu sorunlara duru bir Leninci yaklaşım var. Bu yaklaşım geçmişin acı deneyimi ile bugün arasında kale gibi dikiliyor. İşçi sınıfının savaşkan öncüsü TKP'yi devrim zaferi ile, Türkiye'nin güzel geleceği ile doğrudan bağlıyor.

"İşçi sınıfının birliği çok önemlidir", sözünü hep duyuyoruz. İşçi sınıfının gerçek birliğine kama sokanlar, oportünistler bile bu sözü geveleyip duruyorlar. Sapı samandan, Leninizmi oportünizmden ayırmak gerekiyor. Bunun da mihenk taşı, birliğin temelini doğru koymak özünü doğru belirlemektir. Soruna oy kaygusuyla değil, devrim azmiyle yanaşmaktır.

TKP'nin Konferans'ında, "toplumun ilerici savaşkan gü

ARKASI 4. SAYFADA

TKP KONFERANSI:

TKP KONFERANSINDA GENEL SEKRETER İ. BİLEN'İN OKUDUĞU RAPORDAN...

Türkiye Komünist Partisi burjuvazinin diktatorasına, emperyalizmin anayurdumuzdaki konumuna, onun baskılarına, emperyalizmin yurdumuzda dayanağı olan gerici güçlere, hükümetlere, bunların halk düşmanı politikalarına karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük için 57 yıldır savaşıyor. Türkiye Komünist Partisi, komünistler bu savaşın en ağır yükünü omuzlarına almışlardır. Bu savaşın 36 yılı burjuva hükümetlerinin uyguladıkları sıkıyönetim ve terör altında geçmiştir. Bu koşullar altında Türkiye Komünist Partisi, tek parti döneminde burjuvaziyle, gericilerle tek başına savaşmıştır. Her zaman anti-emperyalist,anti-feodal, anti-faşist güçlerle güçbirliği, cephe birliği kurmak yollarını aramıştır.

Bugünkü koşullarda cephe sorunu, onun çözümlenmesi sorunu, kendisini daha kesin ortaya koymaktadır. Tek parti aşaması çoktan gerilere karışmıştır.Politik alana, ilerici, gerici birçok partiler çıkmıştır. Bunlar memleketi 2 kampa ayıran sınıflara, güçlere göre yer almaktadırlar. Aşırı gerici partiler işbirlikçisinden faşistine kadar bir çizgidedirler.

Ülkede tekelci, işbirlikçi büyük burjuvazinin, yurdumuzda emperyalizmin konumlarını, çıkarlarını, kanla kurşunla savunuyor. Halkımızın ezici çoğunluğunun oluşturduğu kampda, işçi sınıfı, köylü, orta katmanlar, çıkarları emperyalizmle , işbirlikçi burjuvaziyle, aşırı gerici, cumhuriyet ilkelerine açıktan saldıran çevrelerle karşı karşıya gelmiş olan ulusal burjuvazi dediğimiz kesim var. Bu kesim CHP ile politik alandadır. Bu partinin de sağı solu var. Savaşta sallantılar da buradan geliyor. Ama koşullar onu, faşizme tırmanan işbirlikçi hükümete karşı koymaya zorluyor. İşçi hareketleri, halk direnişleri onu böylesi bir yörüngeye zorluyor. Onun memlekette , mecliste oldukça otoritesi, konumu vardır. Saylav sayısı bakımından başta gelir.Bu konumuna, gücüne güvenip pek cephe kurmaya gönüllü görünmüyor. Ama olaylar, dayandığı taban, savaşlar, komandoların saldırıları onu, kendisine, savaşta dirsek aramaya doğru itiyor. Unutmayalım , CHP, gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi, diktatoradan kurtulma direnişlerini kendi kontrolu altında tutmak zorunluğunu duyuyor. Biz de halkın, en başta işçi sınıfının o devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz. "Bu aykırılık " diyorlar, "tek cephenin oluşturulmasına engeldir".Değildir. Gerçekçi olmak gereklidir. Nesnel koşullar, gelişmeleri sergiledik.Bu koşul - lar ve gelişmeler CHP'ni baş düşmana karşı ortak savaşa doğru itiyor. Ona bu yolda adım attırmak, ulusal burjuva kesiminin yalpalamalarını kırmak ona saldırmakla olmaz.

Örneğin TİP yöneticileri, uluorta CHP'ne saldırıyoclar. Keskin sosyalist pozu alıyorlar. Ama el altından onunla saylav pazarlığına giriyorlar. Bu, kendi deyimlerini kullanırsak "oyun içinde oyun"un ta kendisidir. Bu tür oyunlarla cephe kurulamaz. Şimdiye kadar gördüklerimiz, deneyler, ulusal burjuvazinin doğal niteliği, yaradılışı, nasıl diyelim, cibiliyeti iki birbirine aykırı yönlü olduğunu göstermiştir. bu bir yanıyla, ezildiği için emperyalizme karşıdır. İçerde çıkarları büyük toprak ağalarının, işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarıyla çatışıyor. Ama öte yandan burjuvazi sömürgen sınıftan olduğu için, işçi sınıfının emekçi yığınların karşısına dikiliyor. Bu nedenle de yer yer işbirlikçilerle sözleşmelere gidiyor.

Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi bu olgularla doludur.Bildiğimiz birşey vardır. O burjuvaziyi hizaya getirebilmek ilerici, devrimci, ardıcıl savaşkan güçlerin, en başta işçi sınıfının birliğine, savaşta öncülüğüne, Komünist Partisinin Leninci parti olabilmesine, Leninci stratejı ve taktik kullanabilmesine, böylesi bir programla ortaya çıkmasına, savaşlara atılabilmesine bağlıdır.

İşçi sınıfı, dev çıkışlarla poiltik savaş alanına girmiştir. Türkiye Komünist Partisi bu atılım içinde gelişiyor. "Türkiye'de işçi sınıfı yoktur, Komünist Partisi yoktur" diyen burjuvazi bu gün başka ağız kullanıyor. Demirel dolaştığı yerlerde, basına verdiği demeçlerde sıksık Komünist Partisi'nden söz ediyor,"Komünist Partisi ' ne özgürlük de neymiş,vermeyiz" diye bangır bangır bağırıyor. Bu hükümet, komünizmle savaşı programına resmen almış - tır. Faşizme tırmanan gerici politik erki elinden kaptırmamak için işçi sınıfına, geniş halk yığınlarına, burjuvazinin ulusal nitelik taşıyan kesimine kanla, kurşunla saldıran karma hükümet,komünizm umacılığıyla orta kat - manları, bu kesimi korkutmaya çalışıyoc. Ama büyük burjuvazi, faşist komandoları , panzerli polis ve jandarma birliklerini işçilerin, gençliğin, öğrencilerin, öğretmenlerin, CHP'lilerin üzerine sürmekle, kan akıtmakla , geniş yığınların kin ve nefretini üzerine topluyor.

Maocuların "solculuğu", egemen güçlerin sol kolu olmaktır

BORAZAN(!)

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi bir taşla iki kuş vurmak istiyor.Ağırlaşan ekonomik-politik bunalımın yükünü emekçi halka çektirmek,sömürü talan, soygun ve yalan düzenini faşist bir dikta ile daha rahat sürdürmek için sistemli bir provokasyon ve saldırı planı uyguluyor. Faşist MHP ve Ülkü Ocaklı katillerin işledikleri cinayet 160'ı aşmış, faşist terör sokakta rahatça gezme olanağını ortadan kaldırmışken, maocu saldırı ve provokasyonları, "maoco-Leninci" çatışmasıymış gibi yaymaya çalışıyor. Faşist çeteleri silahlı saldırılarını "sağ-sol" çatışması(!) yalanı ile sürdüremeyeceğini anlayan egemen güçler, bu kez "maocu-leninci" çatışması (!) paravanası altında faşistleri temize çıkarma uğraşındalar.

Ve bu konuda haklı olduklarının kanıtlamak icinde maocu bozkurtları, ilericilerin uzerine saldırmaktan geri durmuyorlar.

Bunun son ve canlı örneği, Ankara Mitingi. Miting alanına alınmayan maocu bozkurtlar taşla, zincirle,sopa ile,silahla halka ve ilericiler üzerine saldırdılar. Birçok kişi yaralandı. Saldırganlarla birlikte polis halkı copladı. Yüzlerce kişi gözaltına alınıp işkence gördü. Lice ' li öğretmen A. Baki Kaymak hala kayıp. Ne olduğu bilinmiyor.

Bunlar halkın gözü önünde olan,yüzlerce kişinin yaşadığı olaylar.Saldırganların niyeti, kimliği ve iplerinin kimin elinde olduğu belli. Buna rağmen olaydan sonra yayın organlarında ciyak ciyak bağırmalar, "İGD'li sosyal faşistler silah kullandı" türünden ihbarlar, yalan ve demagojiyle olayı çarpıtmaya kalkmaları maocuların zavallılığının bir kanıtı. İGD düşmanlıklarında, İGD aleyhindeki propagandalarında yeni bir yöntem: Kamuoyuna "İGD'li sosyal faşistler bizi dövüyorlar" türünden yakınmalar, Ankara Mitingi'nde suçüstü yakalanmanın dayattığı kendini temize çıkarma duygusundandır. İGD hareketinin hızla gelişmesinden, bu gelişim süreci içinde gençlik kesimlerini maoculuğun çarpık-gerici görüşlerinden çekip alma - sındandır.

Maocuların artık saklanacak, yalan ve demagojiyle kitleleri uyutabilecek yüzleri kalmamıştır. Onlar ilerici,hele hele devrimci hiç değillerdir. Onların solculuğu egemen güçlerin "sol" kolu olmaktır. Egemen güçlerin sağ kolu Ülkü ocaklı faşistlerin gücünün yetmediği yerde ilerici, demokratik güçleri provakasyona getirme görevini üstlenmektir.

Egemen güçler ne yaparlarsa yapsınlar, hangi gerici yönteme başvururlarsa vursunlar ilerici güçleri susturamayacaklardır. İşçi sınıfının öncülüğünde tüm ulusal demokratik güçlerin gelişen birliği işbirlikçisini de, komandosunu da, maocusunu da ezip gelecektir! DGM'yi ezdiği gibi!...

(İlerici Yurtsever Gençlik gazetesi 32. sayısından)

Şili KP 55 yaşında

Şili Komünist Partisi 55. Kuruluş yıldönümünü 5 Mart 1977 tarihinde kutladı. Şili işçi sınıfı - nın öncü politik örgütü ŞKP, uzun yıllar boyunca Şili burjuvazisine karşı kahramanca savaştı. HalkBirliği Hükümeti sırasında yapılan sağ hataların sonucu faşizmin gelmesiyle derin gizlilik koşulların da bu savaşı sürdürüyor.

ŞKP'nin kuruluşunun 55.yılında tüm ilericiler Şili komünistleriyle porletarya enternasyonalizmi bayrağı altında dayanışmalarını belirtiyorlar.

Dünya Devrimci hareketinin en yüksek kazanımlarından biri...

KOMÜNİST ENTERNASYONAL

Elli yıl önce, Marksist yönelimli işçi sınıfı örgütlerini temsilen, önde gelen devrimci savaşçılar ve düşünürler Komünist Enternasyonal'in kuruluş toplantısında biraraya geldiler. Bu, insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçen tarihsel aşamasının başlangıcını simgeledi.

Komünist Enternasyonal, Komünist Partilerin ve öteki devrimci güçlerin deneyim değiş tokuşu ettikleri, taktikleri saptadıkları, dünya çapında savaşımları başlattıkları ve Marksizm-Leninizm'in teorilerini daha da geliştirdikleri bir merkez olarak ortaya çıktı.

Komünist Enternasyonal'in doğuşu dünya kapitalizminin yüreğine terör saldı. Komünist Enternasyonal'e karşı iftiraların, saldırıların, karalamaların, provakasyonların sonu gelmiyordu. Dünyanın her yanında devrimci önderler "Komintern ajanlarıydı".

Komünist Enternasyonal'in dağılması saldırıları durdurmadı, çünkü, apaçık ki, korktukları onun yapısı değildi. Temsil ettiği fikirlerden korkuyorlardı.

Dünya devrimci hareketi, fazlasıyla uzun bir süredir bu saldırıların yanıtsız kalmasına izin vermedi. Fazlasıyla uzun bir süredir Dünya, Komünist Enternasyonal'in zayıflıklarını ve hatalarını dinledi. Bunun sonucunda Komintern'in tarihi, çarpıtmaların kurbanı oldu. Komintern'in oportünizmin bugünkü hareketler üzerindeki etkisi yüzünden gömüldü ve çarpıtıldı.

Kapitalizmden, Komünizme geçiş güçleri, yeni deneyler topladıkça, Komünist Enternasyonal'in katkılarının daha olumlu ve bu yüzden de daha dengeli bir değerlendirmesini yapıyorlar. Artık Komintern'in çalışmasının olumlu yanına artan bir ilgi var. İşçi sınıfı enternasyonalizminin tüm örgütlü deneyimlerinin bu en büyüğünün derslerine büyük bir ilgi var.

Komünist Enternasyonal'in doğuşu ve yargıları devrimci işçi sınıfı hareketinin en parlak kazanımlarından biridir. Komünist Enternasyonal, devrimci harekete bir dünya görüşü kazandırdı. Kapitalizmden komünizme geçiş savaşımının can alıcı bir aracı idi.

Komünist Enternasyonal'in varlığı, tarihi Marksizm-Leninizmin gelişmesiyle ayrılmaz biçimde bağlıdır. Lenin'in birçok düşüncesi Komünist Enternasyonal'in ideolojik ve politik çalışması çerçevesinde ilerletildi ve geliştirildi.

Komünist Enternasyonal, devrimci hareketin sorunlarıyla, kendi zamanının gerçekliği içinde uğraştı. Hem sorunların çıkış biçimi, hem de çıktığı tarihsel çerceve büyük ölçüde değişmiştir. Ama devrimci güçlerin o zaman karşılaştığı birçok sorun hâlâ var. Bunlar değişik biçimde ve değişik bir çerçevede ele alınmalıdır, ama görmezlikten gelmek olmaz. İdeolojik ve politik sorunları görmezlikten gelmek, felaketi davet etmektir.

Komünist Enternasyonal, İkinci Enternasyonal Partilerini girdabı içine çeken oportünizme karşı savaşımın içinde doğdu. Komünist Enternasyonal'in doğuşu, devrimci hareketin geniş kesimlerini saran oportünizme bir karşılık idi. Çoğu sosyal demokrat partide oportünizmin çöküntüsü, onarmanın ya da düzeltmenin ötesine geçmişti. Komünist Enternasyonal'in kuruluş yıllarında, İkinci Kongresi'nde sosyal demokratların oportünist partileri "göstermiştir ki işçi sınıfı hareketi içinde, oportünist çizgiye bağlı aktif kişiler burjuvazinin, burjuvazinin kendinden daha iyi savunucularıdır. Onların işçilere liderliği olmadan, burjuvazi iktidarda kalamazdı" diyor Lenin. Sosyal demokrat partiler kapitalizme tarihsel hizmetlerini sürdürüyorlar. Onlar, hâlâ, devrime giden yoldan ilerleyen yığınların önündeki "engel"dir.

Açıktı ki, birçok ülkede yeni devrimci formasyonların, oportünizmin sardığı bu grupların yerini alması gerekiyordu. Böylece, bütün partilerde oportünizme karşı savaşım, dünyanın birçok yerinde yeni Komünist ve Marksist partilerin doğuşuna yol açtı.

Ama işçi sınıfı örgütleri içinde oportünizm sorunları II. Enternasyonal'in ölümüyle yok olmadı. Oportünizme karşı savaşım içinde doğdukları halde, yeni devrimci partiler onun virüsüne karşı aşılı değillerdi. Oportünizme karşı savaşım sınıf savaşımının kalıcı bir özelliğidir. Lenin'in önderliğinde, bu virusun Komünist-Marksist Partileri etkileyen hem "sol" hem "sağ" soylarına karşı savaşım sürdü. Lenin'in parlak kitabı "Sol Komünizm", bu savaşta vazgeçilmez bir silah idi ve hâlâ da öyle. Bu, oportünizmin her iki görünümüne karşı savaşımı da yeni bir düzeye yükseltti.

Komünist Enternasyonal, son günlerine kadar oportünizme karşı savaşımın güçlü bir kalesi idi.

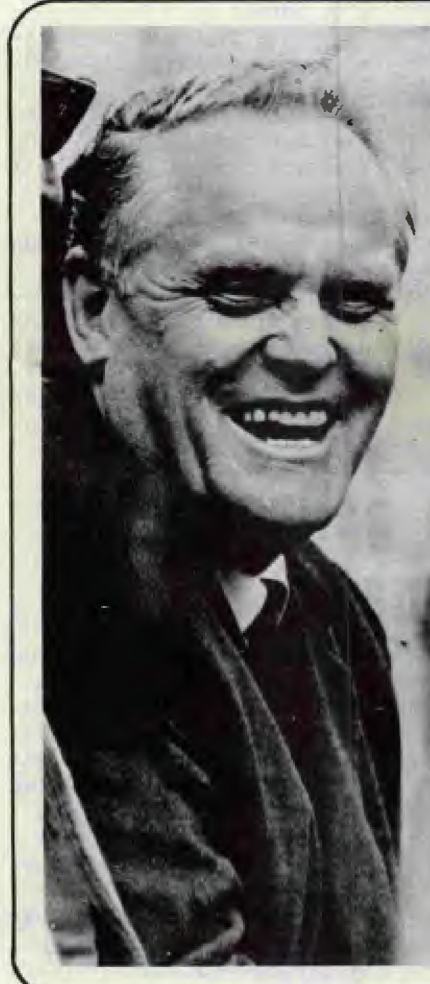
Bu savaşımın ateşleri içinde, devrimci bir parti ile yığınlar arasında doğru ilişkilerin, savaşımın askersel ile askersel olmayan yönleri arasındaki ilişkilerin, savaşımın parlamenter ile parlamenter olmayan yolları arasındaki doğru ilişkilerin ne olduğu hakkındaki ilkeleri koydu. Radikal yığınların kuyruğuna takılmaya karşı savaşım verdi. Yığın hareketleriyle hiçbir bağı olmayan, radikal görünümlü soyut programlara ve anarşizme karşı savaştı. Devrim bilimini yoğurdu, geliştirdi.

Her düzeyde oportünizme karşı savaşım, onun tarihsel katkılarından biridir. Tüm kıtalardaki savaşımları yansıtan bir dünya örgütü oportünizmin çöküntüsüne karşı savaşımda gerekli idi. ABDKP, Komünist Enternasyonal ' den Enternasyonalin bitiminden biraz daha önce ayrıldı. Bu "ayrılma" sade anti-Komünist kanunlar yüzünden değildi. Başgösteren derin köklü, oportünist Browder revizyonist eğilimleri tarafından güdülmüştü. Bir dünya örgütünden "ayrılma" hareketi sadece oportünizmin ve revizyonizmin ateşlerine yakıt kattı.

Bugün ortam değişti ama, oportünist etkilerin sızmasına karşı savaşımı arttırma gereğinin, bugünkü dünya devrimci hareketi için en can alıcı sorun olduğunu kim inkâr edebilir! Nerede oportünizme karşı açık, sürekli mücadele yoksa, oraya oportünizm sızar ve ele geçirir. Oportünizmin bazı partileri ve gurupları girdabı içine almış olması bugünkü gerçekliğin acı bir görünümü değil mi?

Oportünizm rahatlık virüsüdür. Sağ politikalar veya sol laflar ardında gizlenir, ama rahatlıktır. Bir kapitülasyon biçimidir. Savaşımı atlama girişimidir. Kural olarak, taktik bir gereklilik olarak haklı gösterilir. Tüm ideolojik sızmaların en sinsisidir. Çoğu kez hiç farkedil

ARKASI 4. SAYFADA

GUS HALL

ABDKP Genel Sekreteri

Amerikan Komünist Partisi Marksizme-Leninizme, proleter enternasyonalizmine sıkıca bağlı bir partidir. Çok zor koşullarda savaştığı halde, ilkelerinden ödün verme yoluna girmedi, girmiyor. Tam tersine, tarihi, emperyalizme olduğu kadar iç-dış opotünizme karşı da yoğun savaşımla doludur. Bu yoldan Browder revizyonizmini söküp attı. Bundan da öte, oportünizmin Amerikan toplumundaki nesnel temelini dikkate alarak ABDKP oportünizme karşı sürekli atiktir. Birçok yönlerden, Türkiye'mizin yiğit, özverili Komünist Partisi'ne benzer.

ABDKP Genel Sekreteri Gus Hall, metal işçiliğinden gelmedir. Yaşamını işçi sınıfına adamış, hep kaya gibi bir Marksist-Leninist, proleter enternasyonalisti olmuş, açık sözlü, büyük bir önderdir. O da bu yönleriyle, bıçak gibi keskin üslûbuyla TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'e benzer.

Yukarıdaki yazı Gus Hall'ın "Emperyalizm Bugün" adlı üstün kitabından alınmıştır. 1965'de yayınladığı bir yazıdır. Kendisinin Kominterni değerlendirirken söylediklerini, bir de bu yazının bugünkü dersleri için söylersek: Koşullar, ortam 1965 den bu yana çok değişti. Buna bağlı olarak sorunların çıkış biçimi, çıktıkları tarihsel çerçeve de değişti. Ama yazıda değinilen birçok sorunun özde bugün de varlığı, hatta bazılarının bugün da endişe verici ölçüler aldığı inkar edilemez. İşte bu yazıyı, bir yandan dünya işçi sınıfının en yüksek ürünlerinden Kominterni anmak, öte yandan bugünkü bazı sorunlara dikkati çekmek ve aynı zamanda da işçi sınıfının değerli savaşçılarından Gus Hall'ı okuyucularımıza tanıtmak için basıyoruz.

HORTLAYAN KAUTSKİÇİLİK

Yazan: K. B. Ender -Kocaeli

Son zamanlarda Türkiye'de başta TİP olmak üzere, "Euro - komünizm" denilen Kautsky'cilik hortlamasına sahip çıkan bir kısım çevreler dikkati çekmektedir. Bunlar Lenin'in "Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky" isimli yapıtında mahkum ettiği sapıklığa 60 küsur yıl sonra sahip çıkmaktadırlar. Proletarya diktatörlüğünün reddi, sınıf iktidarından vazgeçme, burjuva reformizmi gibi ilkelerle kaba hatları belirlenen bu sapma, özellikle TİP'e bağlı "Yürüyüş" ve "Yurt ve Dünya" isimli dergilerde reklam edilmektedir.

Artık proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığı, toplumun büyük bir bölümünün zaten proleterleştiği, sömürücülerin çok küçük bir azınlık duruma indirgendiği ve bu nedenlerle mutlak barışçı bir geçişin mümkün olduğu tezleri, son zamanlarda Avrupa'da bazı komünist parti yöneticileri tarafından ileri sürülmüştü. Türkiye'de ise başta Türkiye İşçi Partisi olmak üzere bir kısım çevreler, "İktidara Yürüyen Hareket" düşleri içinde "proletarya diktatörlüğünü" reddeden(!) sapmacıların övgüsüne hız vermişlerdir. Son olarak Yürüyüş dergisinin 8 Şubat 1977 günlü 96. sayısında "Barış ve Demokrasi Kampında Buluşalım" başlığı altında bir Avrupa komünist partisinin politbüro üyesi ile yapıldığı ileri sürülen bir röportaj yayınlanmıştır. Bu röportajda TİP'çilerin benimsediği türden "markisizme reddiyeler" derhal sırıtıyor. Daha önce de "yorumsuz" olarak TİP organlarında böylesi oportünist görüşlere yer verilmiş ve Kautsky melununun mahkum edilmiş fikirleri sanki yeni bulunmuş bir meta gibi piyasaya sürülmüştü. "Yurt ve Dünya" dergisinin ocak 1977 sayısının 50-51. sayfalarında da üstü kapalı bir biçimde "proletarya diktatörlüğünün reddi"ne methiyeler yazılmıştı.

Yeni-Kautsky'ciliğin pratikteki sonuçları olarak da şunlar göze çarpmaktadır: Proletarya enternasyonalizmine karşı tavır almak... burjuvaziyi ayırımsız bir bütün olarak ele alıp tüm olarak gericilikle damgalamak... sendikacıların işçi sınıfını temsil etmedikleri iddiası...yan örgütler sorununda yanlış tavır alarak sendikaları partinin işçi büroları, dernekleri de "hizmetkar" gibi görmek... bir yandan uvriyerizm (işçi dalkavukluğu) yapıp öte yandan sendikacı düşmanlığı gütmek... cephe politikasını ve ittifaklar sorununu reddetmek... kitlelerle bağ kuramayıp kitle hareketleri ni kontrol olanağını yitirdikten sonra hareketin arkasından sürüklenmek ve her toplumsal olayda "oyun içinde oyun aramak"... ilçe ve il mühürleri dağıtılmasının örgüt kurulması olarak kabul edilmesi... parti yayınları ile genelgelerin okutulmasından ibaret bir eğitim(!)..gençlik düşmanlığı... disiplin olarak tasfiye ve ihraç mekanizmasının işletilmesi... işçi sınıfına sosyalist bilincin dışardan verileceği ilkesinin reddi... eleştirinin parti bozgunculuğu sayılması ve devrimci eleştiri-özeleştirinin reddi ile bunları "katoliklerin günah çıkarma müesseseleri" olarak alaya almak... tek başına sosyalizmi gerçekleştirme iddiası (iktidara yürüyen hareket palavrası)...halklar sorununun ve milli meselenin anti-Marksist, anti-Leninist şekilde yorumlanması... 1957 - 1960 - 1969 zirve toplantılarında alınan kararları tanımazlık... Türkiye Komünist Partisi'nin Türkiye'de legale çıkmasını önlemek için elden gelen çabayı harcamak, bu politika yığınlar tarafından lânetlenince de TKP'yi yurtdışı imigrant gurubu gibi gösterme çabası... Tümüyle anti-enternasyonalist ve burjuva milliyetçisi bir tutum...

Böylesi bir parti 2. Enternasyonal içindeki sosyal-şövenist partilerin günümüzdeki bir örneğinden başka nedir? 2. Enternasyonal hainlerinin yolundan "uygun adımlarla" yürüyen yeni Kautsky'cilerin Türkiye'deki temsilcileri, günden güne başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi sınıf ve tabakalar tarafından tecrit edilmekte ve mahkum edilmektedirler.

Kautsky'ciliğin Türkiye'deki hortlamasına işçi sınıfımız ve onun öncü siyasal ve ekonomik örgütleri izin vermeyecektir...

Komünist Enternasyonal

BAŞTARAFI 3. SAYFADA

meden, bir işçi sınıfı hareketinin devrimci kumaşını yer ve kritik bir an olana dek de farkedilmez. Böyle anlarda sınıf savaşımı için güç gerekli olur; yoğunlaşma gereği vardır; devrimci irade ve kararlılık gerekir. Oportünist rahatlığın virüsuyla zayıflamış bir örgüt böyle kritik anların meydan okumasını göğüslemeye kalkışamaz.

Komünist Enternasyonal proletarya enternasyonalizminin en etkin bir kürsüsüydü. Varlığı başlıbaşına, işçi sınıfı hareketi içinde bölücü, dar burjuva ve küçük burjuva ulusçuluğunun etkisine karşı bir tampondu. Kendisi proletarya enternasyonalizmi kavramının bir ürünüydü. Enternasyonal'in kaynağı idi. İşçi sınıfı dayanışmasının dünya çapında eylemlerini başlattı.

Komünist Enternasyonal savaşımda bir işçi sınıfı aracıydı. Tüm sınıfsızlık fikirlerine karşı işçi sınıfı inatçılığı ve azmiyle savaştı. Sınıf savaşımının, tüm sosyal ilerleme güçlerinin çevresinde döndüğü eksen olduğuna dair Marksist-Leninist kavrama sıkıca sarıldı. Kapitalizmin güçlerine ilişkin tüm ilüzyonlara karşı savaştı. İki sınıf arasında uzlaşmaz çelişkileri biliyordu. Ortam değişti, ama bu fikirlere karşı meydan okuma üsteleniyor.

Komünist Enternasyonal'in savaşıma doğru sınıf yaklaşımı uğrunda nasıl savaştığının bir başka örneği de Çin'deki olaylar üzerine 1929'daki kararıdır. Çin'e karşı yabancı işgal sorununun var olmadığı bir sırada, kulaklarla (zengin köylüler) bağlaşıklığı savundukları için Komintern, bazı Çin yöneticilerini eleştiriyordu.

Eğer Komünist Enternasyonal, "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Tezler"in hazırlanmasındaki katkısından başka bir şey yapmamış olsaydı bile, bu onun tarihin sayfalarındaki onurlu yerini tamamen hak etmesine yeterdi. Bu anılmaya lâyık belgede Lenin, sosyalist devrimin dinamiğini ulusal ve sömürge devrimininki ile birleştiren "dünya devrimci süreci" kavramını koydu. Bu tez sadece büyük güç şovenizmine ve ırkçılığa karşı savaşım yürürken olanaklıydı. Her tondan oportünizme karşı güçlü bir darbeydi. Bu tezin kavramları için sürekli bir savaşıma gerek var. Gereklilik, sınıf savaşımının birinciliğinin dünyayı kapsayan anti-sömürge, ulusal kurtuluş devrimleri dünya devrimci sürecinin bir parçası olarak görüldüğü zaman ortaya çıkan karşılıklı ilişkiyi ve dinamiği görmektir. İşçi sınıfının rolünü küçümseyen bütün girişimler, dünya sosyalizminin güçleri ile ulusal kurtuluş hareketleri arasına kama sokma girişimleri, Komünist Enternasyonal'in "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Tezler"indeki Leninist tezin özünü inkâr etme girişimleridir. Dünya değişti ama. sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin genel devrimci süreç içindeki karşılıklı ilişkisi doğru ve can alıcı bir kavram olarak duruyor.

Komünist Enternasyonal'in insiyatifi ve örgütleyici rolü olmasaydı dünya faşizme karşı savaşımın nasıl gelişeceğini görmek zor olurdu.... Tehdit dünya çapındaydı. Komünist Enternasyonal'in planı dünya çapındaydı. Kavram çarpıcı ve basitti. İnsanlığın ilerlemesine tarihin en büyük katkılarından biri olarak duruyor. Çıkarları faşizm tarafından tehdit edilen bütün güçlerin bir birliğini şekillendirmekti. Çıkarları paralel düşen-paralel çıkarlar ne karar azlık olursa olsun-güçlerin tümünü birleştirmek. Geniş birlik taktiği idi, ama içinde işçi sınıfının egemen unsur olduğu bir birlik.

Kuşkusuz, Komünist Enternasyonal'in varlığından insanın çıkarabileceği birçok olumsuz dersler de vardır. Zamanının çerçevesi içinde bile yapısal olarak çok merkeziyetçiydi. Birçok kereler, değişik partilerin içinde çalıştıkları ulusal manzaranın farklılıklarına dikkatle eğilmedi. Bazen tek düze evrensel taktik yaklaşımlara yöneldi. Ama bu olumsuz ifadeler hiç bir şekilde Komintern'in tarihsel katkısı hakkında bütününde olumsuz sonuçlara götürmemelidir.

Komünist Enternasyonal'in emperyalist savaşlara karşı, devrimci savaşım konusundaki katkısının da tarihsel olduğu söylenebilir. İnsanlığın ilerlemesi için çok önemli bir katkıydı. 1928'de "Savaş kapitalizmden ayrılamaz. Savaşa karşı savaşım, herşeyden önce, onun tabiatını, vs. berrak bir anlayışı gerktirir." Partileri dürttü ve eleştirdi. "Partilerin çalışmasındaki başlıca bozukluklardan biri onların savaş sorununa aşırı soyut, şematik ve hatta sağ tutumlarıdır." dedi. Komünist Partileri'nden emperyalizmi daha iyi teşhir etmelerini istedi.

1936'da II. Dünya Savaşının çıkmasından önce yine dürttü:

"Faşizm askerî saldırıyı gündeme almaya başladı... Sosyal Demokrasinin gerici liderleri demagojik "barışı korumak" endişelerinin altında faşizme destek verdiler. Proletaryanın, uluslararası proleter dayanışmasının çıkarlarının ulusal burjuvazinin çıkarlarına fedâ edilmesine götüren dağınıklığının tohumlarını ektiler. Bunların tümü, bütün ülkelerin işçi hareketlerinin barışı korumanın çıkarları için birleşik bir enternasyonalist işçi sınıfı politikası uygulamaları acilen gerektiriyor."

Komintern'in katkıları şunlardır:

- Komünist-Marksist partiler arasında ilişkilerin yeni kavramları.
- Partiler arasında bazı değiş tokuş ve tartışma yöntemlerine olan gerek.
- Sınıf güçlerinin eğilim ve ilişkilerinin kollektif değerlendirilmesi.
- Savaşımın bazı alanlarında bazı dünya insiyatiflerine gerek,

Bu özellikler emperyalizme ve savaşa karşı savaşımda gereklidir.

- dünya çapında sınıf savaşı hakkında haberler ve görüşlerin sürekli aktarılması. Bütün dünyadaki sınıf savaşlarının haberlerinin Marksist gazetelerin eli altında olmasına gerek vardır.

Sorunlar değişmiştir, koşullar dizisi değişik, ama dünya Komünist-Marksist hareketi için daha yakın ilişkiler, daha güçlü bağlar ve daha sıkı birlik, âcil bir görev olarak duruyor.

İşçi sınıfının birliği ancak Marksizm-Leninizm temelinde yükselir

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

cü işçi sınıfının, kendi sınıfsal ve örgütsel savaş çizgisi doğrultusunda, Marksizm-Leninizm temelinde birliğini oluşturmasına özel bir önem veriliyor." İşçi sınıfının sendikal birliğinin ise DİSK çatısı altında gerçekleşmesi vurgulanıyor. Tutumda ne bir bulanıklık, ne de yuvarlaklık var. Açık ve berrak Leninci bir yaklaşım.

Cephe sorunu da öyle. Cephe diye diye işçi sınıfını onun bunun kuyruğuna takanlar var. Burjuvazinin en gerici kesimlerini cepheye davet edenler var. İşçi sınıfı hegemonyasını, onun biricik partisinin genel kurmaylığını "unutanlar" var. Ve hatta cephe "uğruna" Marksizm-Leninizm ilkelerine tekmeyi vurup atanlar, ideolojik savaşımdan vazgeçenler var.

İ. Bilen'in TKP Konferansı'nda okuduğu rapor, Leninizmin 20. yüzyılın dördüncü çeyreğinde de dipdiri, capcanlı, geçerliliğini koruyan bir devrim bilimi olduğunu Türkiye temelinde kanıtlıyor. Raporda İ. Bilen, cephe sorununu işçi sınıfının örgütlenme düzeyinden, TKP'nin gücünden kopuk ele almıyor. Bir yandan ulusal demokratik cephenin gerekliliğini içten savunurken, öte yandan işçi sınıfı hegemonyasını vurguluyor. Bir yandan soruna gerçekçi, açık yüreklilikle yanaşırken, öte yandan ideolojik savaşımı elden bırakmıyor. Burjuvaziye, oportünizme vuruyor.

İ. Bilen, Konferans Raporunda cephe sorununa ilişkin kesiminde özetle şöyle diyor:

"...Türkiye Komünist Partisi, tek parti döneminde burjuvaziyle, gericilikle tek teke savaşmıştır. Her zaman anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist güçlerle güçbirliği, cephe birliği kurmanın yollarını aramıştır. Bugünkü koşullarda cephe sorunu, onun çözümlenmesi sorunu, kendisini daha kesin ortaya koymaktadır.

"...Aşırı gerici partiler, işbirlikçisinden faşistine kadar bir çizgidedirler. Ülkede tekelci işbirlikçi bujuvazinin, yurdumuzda emperyalizmin konumlarını kanla kurşunla savunuyorlar. Halkımızın ezici çoğunluğunun oluşturduğu kampta işçi sınıfı, köylü, orta katmanlar, çıkarları emperyalizmle, aşırı gerici cumhuriyet ilkelerine açıktan saldıran çevrelerle karşı karşya gelmiş olan ulusal burjuvazi dediğimiz kesim var. Bu kesim CHP ile politik alandadır. Bu partinin de sağı solu var. Savaşta sallantılar da bundan geliyor. Ama koşullar onu faşizme tırmanan işbirlikçi hükümete karşı koymaya zorluyor. Onun memlekette, mecliste oldukça otoritesi, konumu vardır. Saylav sayısı bakımından başta gelir. Bu konumuna, gücüne güvenip tek cephe kurmaya gönüllü gözükmüyor. Ama olaylar, dayandığı taban, savaşlar, komandoların saldırıları onu, kendisine savaşta dirsek aramaya itiyor.

"Unutmayalım, CHP gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi, diktaroradan kurtulma direnişlerini kendi kontrolü altında tutmak zorunluluğunu duyuyor. Biz de halkın, en başta işçi sınıfının, o devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz". "Bu aykırılık", diyorlar, "tek cephenin oluşturulmasına engeldir". Değildir. Gerçekçi olmak gereklidir.

"Nesnel koşulları, gelişmeleri sergiledik. Bu koşullar ve gelişmeler Cumhuriyet Halk Partisi'ni baş düşmana karşı ortak savaşa doğru itiyor. Ona bu yolda adım attırmak, ulusal burjuva kesimin yalpalanmalarını kırmak ona saldırmakla olmaz. Örneğin TİP yöneticileri uluorta Cumhuriyet Halk Partisi'ne saldırıyorlar. Keskin sosyalist pozu alıyorlar. Ama el altından onunla saylav pazarlığına girişiyorlar. Bu, kendi deyimlerini kullanırsak "oyun içinde oyunun" ta kendisidir. Bu tür oyunlarla cephe kurulamaz.

"Şimdiye kadar gördüklerimiz, deneyler, ulusal burjuvazinin doğal niteliği, yaradılışı, nasıl diyelim, cibiliyeti iki birbirine aykırı yönlü olduğunu göstermiştir.

"...Bildiğimiz birşey vardır. O burjuvaziyi hizaya getirebilmek, ilerici, devrimci, ardıcıl savaşkan güçlerin, en başta işçi sınıfının birliğine, savaşta örgütlülüğüne, Komünist Partisi'nin Leninci parti olabilmesine, Leninci strateji ve taktik kullanabilmesine, böylesi bir programla ortaya çıkmasına, savaşlara atılabilmesine bağlıdır."

TKP'nin Konferansı'ndan bu yana çeşitli gelişmeler oldu. Konferans TKP'nin gücünü ortaya koydu. Raporun çarpıcı doğruları, etkilerini gösterdi. Daha da gösterecek. TKP'yi devrimin zaferiyle, Türkiye'nin güneşli günleriyle doğrudan bağlayan Leninci tutumdur.

Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesi halkımızın yararınadır

Türkiye işçi sınıfının, tüm ilerici, barışsever güçlerin, komünistlerin uğrunda savaştıkları hedefler arasında, bütün ülkelerle, özellikle Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle iyi komşuluk, dostluk ve yaşamın çeşitli alanlarını kapsayan işbirliğinin geliştirilmesi ilkeleri de yer alıyor. Komünistler için güçlü bir barış halklar arasında dostluk ve kardeşlik demektir. İnsanlığın yeni bir dünya savaşından korunması demektir, Bundan ötürü ilerici örgüt ve kuruluşlar, TKP, Moskova'da yapılan SB ve Türkiye Dış İşleri Bakanları düzeyindeki görüşmelerin başarıyla sonuçlanmasını olumlu karşıladı. Görüşmelerden sonra iki ülke arasında ekonomik ve teknik işbirliğinin geliştirilmesini öngören bir çerçeve anlaşması imzalandı. Bununla birlikte imzalanan diğer anlaşmalarla uçak kaçırma olaylarının önlenmesi ve enerji alanında işbirliği yapılması öngörülüyor. Kuşkusuz, Sovyet-Türk ilişkilerinde atılan bu ileri adım, iki ülke arasında bir saldırmazlık paktının bağlanması yolunda da yeni olanaklar yaratmakta ve böylesi bir gelişmenin perspektiflerinin doğurmaktadır. Görülüyor ki Türk- Sovyet ilişkileri olumlu bir yönde gelişiyor. Bu oluşum herşeyden önce Sovetler Birliği'nin izleyegeldiği barışçı politikanın, Helsinki Konferansı'yla daha da somutlaşan yumuşama sürecinin derinleşmesinin, ülkemizde sınıf savaşındaki gelişmenin bir sonucudur. Bunun için Sovyetler Birliği'nin maddî ve teknik yardımlarıyla ülkemizde kurulan işletme ve fabrikaların üretime açılmasını içten gelen sevinç duygularıyla karşılayan halkımız, iki ülke arasındaki işbirliğinin geliştirilmesini öngören her anlaşmayı da yürekten selâmlamaktadır.

Halkımız hiçbir politik şart koşmadan yapılan bu yardımların doğrudan doğruya Türkiye halkına yapıldığını iyi biliyor. Bu yardımlar emperyalizm tarafından dayatılan geri kalmışlığı ortadan kaldırmak, sanayileşme ve ekonomik, dolayısıyla politik bağımsızlık savaşımıza objektif bir temel hazırlıyor. Komünistler için böylesi bir gelişme anti-sovyetizmi ve bu temel üzerinden beslenen anti-komünizmi etkisizleştirmek, halkımızın bu doğal isteğine karşı çıkan, anti-sovyetizmi en şiddetli bir biçimde sürdüren maoculuğun iç yüzünü açığa vurmak, dolayısıyla demokratik gelişmeleri hızlandırmak demektir.

Türk-Sovyet ilişkilerinin sağlam temele oturtulması, bu ilişkilerin yaşamın her alanını kapsaması için, dün olduğu gibi bugün de bütün olanaklar vardır. Yeterki böylesi bir gelişmenin karşılıklı çabalarla gerçekleşeceği ümidine varılsın. Oysa Sovyetler Birliği ile ekonomik hatta politik anlaşmalara yönelen Demirel Hükümeti bu tutumuyla hiç bağdaşmayan bir politika izliyor. Silâhlanma harcamalarını alabildiğine yükseltiyor. Helsinki kararlarını içtenlikle uygulamaya yanaşmıyor. İçte anti-komünizme hız veriyor. Faşizme tırmanma politikası izliyor.

Türk-Sovyet ilişkilerinin güçlü bir temele oturtulması ancak bağımsız bir dış politika izlemekle, NATO'dan çıkmakla, Amerika ile olan ikili kölelik anlaşmalarını yırtmakla, tüm üsleri söküp atmakla, emperyalist tekelleri kapıdışarı etmekle mümkündür.

Genel Sekreterimiz İ. Bilen Yoldaş'ın TKP'Konferansında vurguladığı gibi Türkiye komünistleri böylesi bir gelişme için Demirel hükümetinin yıkılmasını, ulusal demokratik güçlerin iktidara gelmesini zorunlu sayıyorlar.

(TKP'nin Sesi Radyosu'ndan alınmıştır.)

İŞÇİNİN SESİ . . . . . 15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ . . . . . İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
YAZIŞMA ADRESİ . . . . . 56 Mansfield Rd.. ILFORD . ESSEX . ENGLAND
MASRAFI: 10p. . . . . Yıllık Abone 4£ (sterlin) (Almanya için 40 DM)
BASKI: . . . . . Anvil Printers Limited